

Kabbalah and Segulos

Shiur# 20 | May 9th 2015

שו"ע יורה דעה - סימן קעט סעיף א

אין שואלים בחוזים בכוכבים ולא בגורלות: הגה - משום שנאמר: תמים תהיה עם ה' אלהיך (דברים יח, יג) (ב"י בשם תוספות דע"פ ובשם ספרי). וכ"ש דאסור לשאול בקוסמים ומנחשים ומכשפים (פסקי מהרא"י סי' צ"ו):

שו"ע יורה דעה סימן קעט סעיף ד

בית, תינוק ואשה אף על פי שאין ניחוש, יש סימן. הגה: אם הצליח אחר זה ג' פעמים או לא (ב"י בשם רש"י). וכן מותר לומר לתינוק: פסוק לי פסוקיך (טור). דאדם מותר לעשות לו סימן בדבר שיבוא לעתיד, כמו שעשה אליעזר עבד אברהם או יהונתן (טור והר"ד קמחי), ויש אוסרין (רמב"ם וסמ"ג). וההולך בתום ובוטח בה', חסד יסובבנו (תהילים לב, י).

טעמי המנהגים - עניני הלולא דרשב"י עמ' רסג בהגהה

(*) בעינינו ראינו שהרבה חשוכי בנים (ל"ע) שנדרו נדר שבהוולד להם בן, יקראו את הבן הנולד „שמעון“ על שם רשב"י, או שנדרו שיעשו את התגלחת הראשונה של הילד במירון, ונושעו בזכות התנ"א רשב"י. ועתה ראיתי עצם כתי"ק של עמוד התורה בגאליציע הרה"ק רבי בן ציון הלברשטאם אדמו"ר מבאבוב הי"ד וצוק"ל שכתב בשנת תרע"ב לאיש שלומו בירושלים הרב החסיד ר' יעקב ישראל שמרלר ז"ל וז"ל ב"ה, א' אח"ק י"ט במב"י תער"ב באבוב יע"א.

שלום רב לידורי האברך המופלג הירא היוחסין כ"ש מו"ה יעקב ישראל ג"י שמערלר : נדרשתי מאחד מאנ"ש יתיה בענין נשגב, היות ששמע מפי אנשי אה"ק ת"ו שקבלה בידם סגולה לחשוכי בנים רח"ל, לנדב ת"י ראטל משקה ביומא דהילולא על ציון התנא האלקי רשב"י ז"ע ועכ"י. לכן בחרתי בו לעשותו שלית מצוה להזכיר לטובה את הזוג מאיר בן חיה לאה עם זוגתו שרה בת שינדל שיפקוד השי"ת אותם בוש"ק במהרה בלי שום מכשול וזק, וינדב עבורם ת"י ראטל משקה כנהוג. וכאשר יעזור השי"ת ויפקדם בישועה במהרה, טיכנים המה לשלם גרבת לבכם בשמחה. וכזה הנני מברכו

בישועה בכ"ע ויזכה לישוב על ארמת הקודש במנותה והשקט ובטח וברוב נתת והרחבת. ירדו"ש באהבה
בן ציון הלברשטאם

וראה דבר פלא בסה"ק בית אהרון וו"ל, כמו הקב"ה לכל, כך רשב"י לכל, עכ"ל, ר"ל הכוונה, שכל
ישראל מקטן ועד גדול יש להם שייכות להושע ביום ההילולא בלי"ג לעומר בזכותו הגדול
דרשב"י. ועיין בספר מגדיל ישועות מלכו אות ג"ה דבר נחמד באריכות על לי"ג לעומר מהרה"ק רבי
אברהם שמתה הורביץ וצוק"ל הרב טבארניץ, ומסיים שם אדם ובהמה תושע הויה, גימטריא בדיוק
מספר רבי שמעון בר יוחאי, ודפתי. ושמעתי מתכם אחד שיחיה, כי ועל ידי זה יושפע שפע רב
בכל העולמות, רית רשב"י, ורשמתי לזכרת כ. רמז נחמד הוא :

שלטי גיבורים על המרדכי גיטין רמז תמו דף פה עמוד ב

לכתוב כיון שלא נתפרש. ומה שדחיתם ראייתי מאי אמרי תורה שלמה משיחה
בטלה וגם כתבת שלא לשנות המנהג מפני הלעג מנהג זהו גהני"ם למפרע אם
שוטין נהגו חכמים לא נהגו ואפילו מנהג הגון אין עוקר הלכה בזה טעות גדול
טעיתם ואל תוסף עוד לדמות דמיונות כאלה עכ"ל. בגיטין הנתנין כשכותבים

תלמוד בבלי מסכת תענית דף ט עמוד א

עשר תעשר - עשר בשביל שתתעשר. אשכחיה רבי יוחנן לינוקא דריש לקיש, אמר ליה: אימא לי פסוקיך! - אמר
ליה: עשר תעשר. אמר ליה: ומאי עשר תעשר? - אמר ליה: עשר בשביל שתתעשר. - אמר ליה: מנא לך? -
אמר ליה: זיל נסי. - אמר ליה: ומי שרי לנשויה להקדוש ברוך הוא? והכתיב לא תנסו את ה'! - אמר ליה: הכי
אמר רבי הושעיא: חוץ מזו, שנאמר הביאו את כל המעשר אל בית האוצר ויהי טרף בביתי ובחונני נא בזאת
אמר ה' צבאות אם לא אפתח לכם את ארבות השמים והריקתי לכם ברכה עד בלי די, מאי עד בלי די? אמר רמי
בר חמא אמר רב: עד שיבלו שפתותיכם מלומר די.

ספר החינוך פרשת עקב מצוה תל

משרשי המצוה. הקדמה. הלא הגדתי לך בני במה שקדם כי לשם ברוך הוא כל הכבוד וההוד וכל הטוב וכל
החכמה וכל היכולת וכל הברכה, ודברי בן אדם וכל מעשהו אם טוב ואם רע לא יוסיף ולא יגרע, על כן צריך
אתה להבחין כי באמרנו תמיד בברכות ברוך אתה השם, או יתברך, אין המשמעות לפי הדומה להוסיף ברכה
במי שאיננו צריך לשום תוספת חלילה, כי הוא האדון על הכל, וכל הברכות הוא מחדש אותן וממציאן מאין,
ומשפיע מהן שפע רב באשר תהיה שם רצונו הטוב. על כן צריכין אנו לחפש כוונת הענין מהו, ולא נוציא זמננו
במה שהעסק בו תמיד מבלי הבנה בו כלל. ואני המעורר אין מחשבתי ששיג שכלי אפילו כטפה מן הים באמתת
הענין, כי כבר הוגד לי ושמעתי מפי חכמים כי יש בדברים אלה יסודות חזקים וסודות נפלאים, יודיעום חכמי
התורה לתלמידיהם כשהם נבונים וכשרים ובכל מעשיהם נאים. אבל רוב חפצי להשיג בזה קצת טעם ישיאני
לדבר בו, ואולי היתה טובה השתיקה, אבל האהבה תקלקל השורה.

ידוע הדבר ומפורסם כי השם ברוך הוא פועל כל הנמצא, וברא האדם והשליטו על הארץ ועל כל אשר בה, וממדותיו ברוך הוא שהוא רב חסד והוא חפץ בטובת בריותיו ורוצה להיותן ראויין וזכאין לקבל טובה מאתו, וזה באמת משלמותו ברוך הוא, כי לא יקרא שלם בטובה רק מי שהוא מטיב לאחרים זולתו, אין ספק בזה לכל בן דעת. ואחר הסכמה זו שידענו בחיוב מרוב שלמות טובו שחפצו להריק עלינו מברכתו, נאמר שענין הברכה שאנו אומרים לפניו איננו רק הזכרה לעורר נפשנו בדברי פינו, כי הוא המבורך ומבורך יכלול כל הטובות, ומתוך ההתעוררות הטוב הזה בנפשנו ויחוד מחשבתנו להודות אליו שכל הטובות כלולות בו והוא המלך עליהם לשלחם על כל אשר יחפוץ, אנו זוכים במעשה הטוב הזה להמשיך עלינו מברכותיו. ואחר הזכרה והודאה זו לפניו אנו מבקשים ממנו מה שאנו צריכים דעת או סליחה לעוונותינו או רפואה או עושר וכל דבר. וכן אחר הבקשה ממנו אנו חוזרים ומודים אליו בזה לומר כי ממנו יבוא אלינו, וזהו פתיחה וחתימה של ברכות, פן נחשב כעבד שנטל פרס מרבו והולך לו בלא רשות כמתגנב. ונמצא לפי הנחת טעם זה, שיהיה ברוך תואר, כלומר הודאה אליו כי הוא כולל כל הברכות. ובלשון יתברך שאנו מזכירין תמיד שהוא מהתפעל, נאמר שהכוונה בו שאנחנו מתחננין אליו שיהי רצון מלפניו לסבב לב בריותיו להיות נכון לפניו שיודו הכל אליו ובו יתהללו, וזהו פירוש יתברך, כלומר יהי רצון מלפניך שכל בני העולם יהיו מיחסים הברכה אליך ומודים כי ממך תתפשט בכל, ועם הודאת הכל בזה תנוח ברכתו בעולם ויושלם חפצו שהוא חפץ להיטיב כמו שאמרנו, ותשלום החפץ תכלית כל המבוקש. והנה מצאנו קצת טעם אף בלשון יתברך המתמיה. ומן השורש הזה הוא מה שאמרנו זכרונם לברכה [חולין ס' ע"ב] שהקדוש ברוך הוא מתאוה לתפלתן של צדיקים, לומר שחפצו שיעשו פעולה שיזכו בה לפניו וימשיכו עליהם מטובו כי חפץ חסד הוא, ולתת עליהם מברכתו מרוב שלמותו כמו שכתבנו. וזהו השורש הגדול לכל אשר יעשה האדם טוב בעולם הזה, שזה שכרו מאת השם שמשלים חפצו באשר הוא רוצה בטובתן של בריות.

באר היטיב או"ח סי' קפה ס"ק א

באר היטיב

(י) בבזית. הייט מדרבנן, אבל מדאורייתא צעי דוקא שאכל ושבע ממנו, [מ"א ס"ק יא; עטרת זקנים ס"ק א]:
קפה (א) בשפתיו. אבל אם הרהר בלבו לא יא. ונראה לי דאם מחמת חולי או חונק אחר קרא בלבו יא, כמו בעל קרי, מ"א [ס"ק א].
מצאתי למה אין ה בברכת המזון, לפי שכל מי שבירך ברכת המזון בכונה אין שולט בו לא אף ולא קלף וכי' ומזונותיו מנזין לו בריות ונכבוד כל הימים, ספר החינוך, עטרת זקנים. והמדקדק יזהר לברך דוקא מן הספר ולא בעל

תלמוד בבלי מסכת בבא בתרא דף קטז עמוד א

דרש ר' פנחס בר חמא: כל שיש לו חולה בתוך ביתו, ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים, שנא': חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה.

נימוקי יוסף מסכת בבא בתרא דף נג עמוד א מדפי הרי"ף

גרסי' בגמ' [דף קטז א] דרש רבי פנחס כל מי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים שנאמר [משלי טז] חמת מלך מלאכי מות ואיש חכם יכפרנה זו הביא בגמרא אגב גררא כתבתיה דמנהג זה בצרפת כל מי שיש לו חולה מבקש פני הרב התופס ישיבה שיברך אותו:

בית הבחירה (מאירי) מסכת בבא בתרא דף קטז עמוד א

לעולם יהא לבו של אדם בטוח שהתפלה כשהיא נעשית כתקנה מבטלת את הגזרה ומי שיש לו צער או חולה בתוך ביתו או אחד ממניי הצרות ילך אצל חכם וילמוד הימנו דרכי התפלות ויבקש רחמים שנאמר חמת מלך וכו' ואיש חכם יכפרנה.

ספר דרך חיים אבות פרק ב משנה ד

עשה רצונו כרצונך וכו'. בספרים שלנו גרסינן הוא היה אומר וקאי על דברי רבן גמליאל שנזכר לפני זה. ויש לשאול מה ענין זה לזה שנזכר לפניו שחבר דברים אלו יחד. ויראה כי בא לומר כי זה עצמו רצון הקב"ה כאשר עוסק בצרכי רבים, ודבר זה הוא רצונו של מקום כי כל ענין הצבור הוא רצונו. וראיה לזה כי אמרו בפ"ק דברכות (ח', א') ואני תפילתי לך ה' עת רצון אימתי עת רצון בשעה שהצבור מתפללין, הרי לך מבואר שהש"י רצונו בצבור דוקא ורצונו הוא כאשר מתפללין על צרכיהם מה שצריך להם. ולפיכך אמר כאן עשה רצונו וכו' שיהיה עוסק עם הצבור מפני כי הצבור הוא רצונו של ה"ה, ודבר זה ענין עמוק כי אין מקטרג לצבור במה שהם צבור יש להם כח כללי ובצד הכלל אין חטא כי החטא הוא בפרטים אבל בכללי לא שייך חטא וקטרוג, לכך הקטרוג לצבור מצד הפרט בלבד דהיינו מה שעשו היחידים, אבל מצד הכלל אין קטרוג, ותפלת הצבור בבית הכנסת הוא מצד הצבור ולפיכך הוא שעת רצון, וגם דבר זה ידוע לנבונים, ועכ"פ הצבור הם דבוקים ברצונו יתברך כאשר ידוע:

ופירוש זה כי בא להודיע במוסר זה, כי יש ביד האדם לתקן שיהיה אליו כל רצונו ואל יאמר האדם כי הוא חסר מה שירצה, וכל ענינו של אדם אשר הוא צריך אל האדם הם ב' דברים, האחד שהאדם צריך שיהיה לו כל צרכו מה שחסר אליו, והשני שלא יהיה נעשה לו רע מן אחרים, שאם היה לו כל צרכו והיה לו כנגד זה דבר רע מה מועיל הטוב, וכן אם לא היה נעשה רע ולא היה לו מה שחסר אליו גם כן זה אדם חסר נחשב. ועל זה אמר כי בשביל אהבת השי"ת כאשר יעשה רצונו של השי"ת נעשה לו רצונו כל מה שחסר לאדם, וכן בשביל היראה שיש לו מן השי"ת יהיה נשמר שלא יהיה נעשה רצון אחר נגד רצונו. וזה כי כאשר אוהב השם יתעלה ויתברך ויעשה רצון השי"ת כמו רצונו דהיינו לאהבת השי"ת בכל לבבו, כי האדם מבקש מה שהוא רצונו בכל לבבו ובזה עושה האדם רצונו של מקום כרצונו, כי רצונו של מקום לאהבה אותו בכל לבבו, ואז יעשה השי"ת רצונו של אדם כאילו היה רצונו של מקום ויהיה נעשה רצונו של אדם על כל פנים, כי כאשר נקשר רצון האדם ברצון השי"ת עד

שרצונו של אדם הוא רצונו של מקום שהרי הוא עושה רצון המקום כאילו היה רצונו ובזה נקשר רצון האדם ברצון המקום, ולפיכך קשור גם כן רצון המקום ברצון האדם ועושה השם ית' רצונו של אדם כאילו היה רצון הש"י. ודבר זה אמר כנגד האהבה, שיהיה רצון האדם קשור ברצונו יתברך לעשות רצונו של מקום כאילו היה רצונו בכל לבו. ואמר כנגד היראה בטל רצונו מפני רצונו, שלא יעשה האדם רצונו רק רצון הש"י, וכאשר האדם מתאוה לעשות רצונו בעבירה ומחמת היראה מניח העבירה בשביל רצון הש"י שאינו רוצה בעבירה, ולפיכך נחשב רצונו גם כן רצון הש"י ולא יהיה נעשה רצון אחרים כנגד רצונו, ודבר זה הוא ביראה שמבטל רצונו מה שחפץ לעשות עבירה מפני רצונו של מקום וזהו היראה. והרי לך כי על ידי אהבה הגמורה ועל ידי היראה הגמורה אפשר לאדם לתקן כל עניניו ופירושו ברור הוא, ואם שהוא יותר עמוק מאד בענין קשור רצון האדם ברצון הש"י עד שנחשב רצון אחד, כי האדם מקשר רצונו ברצון המקום כאשר האדם עושה רצונו של מקום כרצונו, וכאשר רצונו של אדם מקושר ברצון המקום אז מקושר רצון המקום ברצונו לעשות רצונו מה שהאדם חפץ ולעומק הדברים אין לפרש יותר:

Dovid Lichtenstein: The qualities of a true leader

מדרש רבה שמות א- כז

א, כז וירא בסבלתם (/שמות/ ב'). מהו וירא - שהיה רואה בסבלותם ובוכה ואומר: חבל לי עליכם, מי יתן מותי עליכם. שאין לך קשה ממלאכת הטיט. והיה נותן כתיפו ומסייע לכל אחד ואחד מהם. ר' אלעזר בנו של ר' יוסי הגלילי אומר: ראה משאוי גדול על קטן ומשאוי קטן על גדול, משאוי אדם על אשה ומשאוי אשה על איש, משאוי זקן על בחור ומשאוי בחור על זקן, והיה מניח דריגון שלו והולך ומישב להם סבלותם, ועושה עצמו כאילו מסייע לפרעה. אמר הקדוש ברוך הוא: אתה הנחת עסקך והלכת לראות בצערן של ישראל והנהגת להם מנהג אחים - אני מניח את העליונים ואת התחתונים ואדבר עמך. הדא הוא דכתיב: וירא ה' כי סר לראות (/שמות/ ג), ראה הקדוש ברוך הוא שסר משה מעסקיו לראות את סבלותם של ישראל, לפיכך: ויקרא אליו אלהים (שם) /שמות ג'(/).

ילקוט שמעוני תורה פרשת כי תשא [המתחיל ברמז שפון]

רבי יהודה בר נחמן אמר כשמשה כתב את התורה נשתייר בקולמוס קימעא והעבירו על ראשו ומשם נעשו לו קרני ההוד.

ספרי דברים פרשת וזאת הברכה פסקא שמד

כל קדושיו בידך, אלו פרנסי ישראל שנותנים את נפשם על ישראל במשה הוא אומר ועתה אם תשא חטאתם ואם אין מחיני נא מספרך אשר כתבת.

חנוכת התורה שמות פרשת כי תשא אות צח

במדרש רבה מהיכן זכה משה לקרני הוד ממה שנשתייר בקולמס וקנחה בציצית ראשו של משה וכו' עיין שם. ויש להקשות היאך הדעת סובלתן לומר אצל הקדוש ברוך הוא שנשתייר דיו בהקולמס וכי לא ידע מתחלה כמה דיו יספיק לכתיבת התורה כולה עד שלקח יותר מהצורך והוא דבר תימה. ועוד קשה בדברי המדרש דהקשה מהיכן זכה ומתרץ על ידי הדיו הא הקושיא היה מאיזה זכות בא לו זאת. ויש לפרש על פי מה דאיתא במדרש בשעה שאמר משה מחני נא מספרך נמחה שמו בפרשת תצוה שלא נזכר שמו כי אם בלשון ואתה תצוה וכו'. והנה בהיות שהקב"ה יודע אחריתו של דבר מראשיתו והיה בתוך הקולמס דיו לצורך כתיבת כל התורה כולו אך כשאמר משה מחני נא חל עליו עונשו ולא נזכר שמו בפרשת תצוה נמצא דאותו דיו שהיה ראוי לכתוב משה היא נשאר בהקולמוס. והנה בעבור שראה הקדוש ברוך הוא שמשה מסר נפשו על כלל ישראל אותו זכות נתפרע לו שקינח הקולמס בציצית ראשו ובעבור זה זכה לקרני הוד על שמסר נפשו על ישראל:

תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף יב עמוד ב

אלא: גדול וסמוך על שלחן אביו - זהו קטן, קטן ואינו סמוך על שלחן אביו - זהו גדול.